

мария калинова димитрова

ОКОТО

редактор: БОЙКО ЛАМБОВСКИ

корица: Камелия Спасова

На Таня Стоянова –
по навик си спомням за “а”-то й,
когато всичко ми убягва.

МАТРИ-ПАТРИ

Фигурата на бащата.
Отношението на майката.
Участието на дъщерята,
която нищо не разбира от щафети...
Растат ръцете,
които всъщност са джобове,
съхранили толкова здрависване на предатели.
Предай щафетата на първородната,
която измести сина, когото искаше,
а сега се успокояваш в кръчмата,
че тя е прехвърляне на друг полет
към хоризонта на едно разбиране.
Растат ръцете ти, татко, приближават
като два самолета готови за кацане.
И това е всъщност завещаната щафета-
умението да оставяш ръцете на предатели
да прелетят оградата, зад която пазя...
Коминът изсмука дима си
и се сгъна,
точно, когато вратата учтиво се затваря
и преглъща езика на резетата си.
Таванът се самоуби-
просто скочи.
Аз трябва да продам къщата
и да се профукам до последната стотинка.
Нали, татко, ние всички струваме
тридесет сребърника
като Бога-трилистник
в сватбената саксия на майка ми.
Фигурата на бащата.
Отношението на майката.
Участието на дъщерята,
която нищо не разбира от щафети...

ПРИСТИГАНЕ

Сама избра такава пристигане.
Твое си е, преди всички взе го
от сергията с дините на гарата,
откъдето се изтъркули корема на майка ти.
Нали я извърнка да ти го отстъпи за малко,
За да се издълбаеш в правилна сфера
и да почнеш всичко отначало.
Релсите се гърчат в контракции.
Новороденото вече е при сергията на гарата,
сега иди му разправяй,
че не се плюят семките на динята...

ПЕТНОТО

Петното ми,
зацупило се е и затръшкало,
че не съм му стоплила млекцето.
Пипалцето му,
надигащо се от черния ми дроб,
ми е дошло до гуша
и се е заовъртало кротко,
опъвайки бесилка...
Че да висна на прозореца,
да се загледам, както сутрин,
когато си представям,
че попадам в цедка,
чиста да си тръгна
и само прецедени да вървят със мене...
Петното ми няма име,
има номер.

УСТАТА

на Емо Христов

Все по-важна се оказва устата...
Там са венците, там е короната.
Силата е в свиването на челюстния ъгъл,
докато спреш да хапеш,
стиснеш зъби...
Но да не ти изпращят от натиска ребрата,
да не се разтворят в гребен.
Не разресвай плитката -
до целомъдрие,
до идея фикс се стягай!
Постигнеш ли целостта си,
едва тогава ще ти поникнат мъдреците.
И повече никога да не се отваряш...

СТРАШНОТО СТИХОТВОРЕНИЕ

Гръбнак ли? Гръбнак ли?
На кокоши крак ще разчитам
да ме издигне. А ако искам
да вдигам тежко, не ще разпозная
кръста си сред пресечките,
които лъжат, че ще ме превърнат в стълба.
Накрая вместо да си остана същата,
ще си сложа от захар керемиди.
Мислиш ли, още ли мислиш,
че не мога си изям къщата...

ПРОЗОРЕЦ

Толкова са съвършени вертикалите му, прозрачни до упорство и знание за изкривеността на световите, прилепили лица от двете страни на плоскостта му. Толкова са съвършени вертикалите на прозореца, а аз имам само гръбнака си, въстанал срещу земята, за която поглъщането и всичко свързано с плодовитостта са фикс идея, въстанал срещу кръста и появата на пресечки, които лъжат, че ще го превърнат в стълба. Толкова са съвършени вертикалите на прозореца, но те си остават само маниер, ако започнеш да гледаш отвисоко.

ДЪЖДЪТ

Дъждът юмрук е
с палец, сочещ
“Долу!”
Не стрели, камшици
са вертикалите му.
От гръбнака идва правото
да шибаш
всяка своя пресечка,
която лъже, че ще те превърне
в стълба.
Накрая въставаш срещу кръста си
и си дъжд на място,
ако не се подмокриш
после...

ПЛАГИАТОРЪТ

Плагиаторът е изтънчен,
както всякога, прокапва стилно,
няма да се самоубива сутрин.
Не можеш му открадна главата,
цилиндъра, нито фрака.
А той може, докато спиш-
не престъпва заповед №8,
а съвсем според завета
ти вади реброто
и го слапва, схрусва, смлясква,
сгълтва, смила.

ТРИ ЧЕТВЪРТИ

Вода и камъни заливат селото,
нашите берат два декара краставици.
Онова лято една седмица не сортирах -
имах шарка.

*

Дядо ми беше бригадир,
постоянно го търсеха разни хора
да ги оправя,
а вечер учехме стихотворения.

*

Кръстът е леко килнат, зелениясал,
из гробищата имало смок,
бил дълъг няколко метра
и плашел бабичките.

ДЪРЖАВАТА

Държавата питала за мен, чакала ме, хвърляла камъчета, срутища, свлачища... Да могат да станат температурите дванадесет цяло и четири градуса във Варна и ако се движат кълвачите й, канарчетата, рибите тритони, калхмудските костенурки, чакалите, хиените с четиридесет – четиридесет и пет км/ч, а те не се движат... Сбърква се от тия задачи. Толкоз, казвам й, е бельото ми, толкоз трикотажа, толкоз чорапогащите и ако й отговоря, последно, какво количество кока-кола пия с приятели, ще свърши за днес.

ОКОТО

...избил окото на баща ми,
подарил му тунел през главата.
Като тръгна по него ще стигна
пазара във Фоджа,
ще му ида на свиждане.
Там продава тикви, миди и бинтове-
изкарва още една пенсия. Pronto, куче!
Д-р Еди-кой си бил на смяна
разбирал много от мъжки и женски шишарки,
от сперматогенеза, от история на окото разбирал,
от очи-понякога. Държиш ли още, баща ми?
Има две църкви, ще те хранят по седмица във всяка,
ще спиш по скамейките в парка, докато си намериш работа.
...ние тук пускаме корени, вместо теб ще брадясваме.

1) Вселено, разширявам ли те
с моите лилави кучета,
които ги разпуснах от впряга на чувствата
и пуснах да лаят в тебе?
Разпуснах се...
Ще се сгъна, Вселено,
в плик и ще се пусна
в пощенската кутия
на Камелия,

2) Тя Камелия ще си изчегръка
с мида очите,
кръгче по кръгче
ще сваля точиците от тях.
Ще ги изчегръка
и после ми разправяй
колко свършени са били хората
и как Вселената си била
безкрайно свършена.
Пък тя ще си седи без очи,

3) Вселената умее
да разправя истории.
Умее, умее да разказва
и да си показва органелите,
да си изправя токовете,
да си губи ключа за колата.
После се намира,
осъзнава се,
паркира се между нас
със Камелия,

4) Измушват ни,
взимат ни парите
някакви боклуци.
Те парите са отделна категория
неща...
Пък аз искам да те пипам,
Вселено
и да ти пускам в ушите игли.
Ти да пициш от удоволствие
и да ми платиш. Плати ми
с една Камелия,

5) Камелия се казваше моят дневник,
но той или пък тя(?)
се самопрочете и се хареса –
имаше стил,
а това знаете е много опасно
в наше време.
От пет дни я няма,
търся я с полиция –
тук, там,
но повече тук
във Вселената,

6) ДНЕВНИКЪТ НА ЕВА

Ден първи...

Сънувам,
че зная коя съм,
а всъщност не зная,
но затова пък зная,
че сънувам.
Поръчах си събуждане
на шестия ден...

Ден втори...

Картината е интересна,
нищо, че не познавам автора
и отдавна не познавам никого,
и никой не ме познава.
Картината е всъщност
част от стената,
срещу която моят свят
виси като картина...

Ден трети...

Ела,
когато се събуждам
от упойката на живота
и кажи ми,
че ти си първият човек,
че не пишеш стихотворения...

Ден четвърти...

Като прилеп виси
съвестта ми,
както винаги е виновна
и както винаги - не съвсем съвест,
а просто висящата нощ
със съница в безсъница,
с въпроси и обвинения
без Съд, а само със съдилища.
Осъдена съм
на сън за събуждане...

Ден пети...

Събуждам се след двадесет и една годишен сън.

Аз зная, че времето е друго

и хората са други,

и други са парите в обръщение.

Но Камелия е същата –

сънувана...

Ден шести...

СЪДЪРЖАНИЕ:

Матри-патри

Пристигане

Петното

Устата

Страшното стихотворение

Прозорец

Дъждът

Плагиаторът

Три четвърти

Държавата

Окото

1)

2)

3)

4)

5)

6) Дневникът на Ева